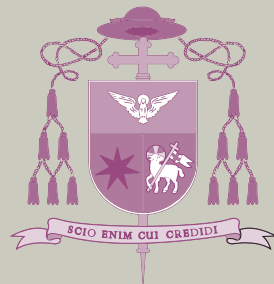

Butlletí

BISBAT DE TERRASSA

Gener-Febrer 2023

Butlletí del Bisbat de Terrassa

Núm. 40 (2023) I

28 de febrer

Redacció i administració:

Bisbat de Terrassa. Mitjans de Comunicació Social
c/ Vinyals 47-49, 08221 Terrassa - Tel. 93 733 71 20; Fax 93 733 70 95
A/e: bisbatdeterrassa@bisbatdeterrassa.org

Església Diocesana

Bisbe diocesà

Decrets

Increment de l'assignació als preveres

DECRET 01/23.- Terrassa, 26 de gener de 2023

Considerant la conveniència d'actualitzar les assignacions per al sosteniment dels preveres i diaques, segons les possibilitats del Fons comú diocesà, organisme creat al Bisbat de Terrassa el 8 de novembre de 2017;

D'acord amb els canons 281 i 1274 del Codi de Dret Canònic, i havent realitzat les consultes oportunes;

PEL PRESENT decret disposem que:

Aquest any, amb efecte des del primer de gener de 2023, d'acord amb les normes diocesanes sobre la remuneració dels preveres i diaques vigents a la diòcesi, i segons acord amb els bisbes de les diòcesis de la Província Eclesiàstica de Barcelona, sigui fixat el valor del punt en 43,75 €/brut, amb un increment del 2,94%.

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Terrassa.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Per manament del Sr. Bisbe
Mn. Eduardo Pire Mayol
Secretari General i Canceller

Modificació dels estatuts de la Unió de Mares de Sabadell

DECRET 02/23.- Terrassa, 27 de gener de 2023

Havent rebut de l'Associació privada de fidels "Unió de Mares" de Sabadell, erigida en aquest Bisbat el 18 d'octubre de 2013, la petició d'aprovació per part de l'Autoritat Eclesiàstica de la modificació dels seus Estatuts, donant compliment a l'article 23 dels mateixos, tenint en compte que les modificacions s'ajusten a Dret,

Pel present decret APROVEM les modificacions presentades dels Estatuts de l'Associació privada de fidels "Unió de Mares" de Sabadell.

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Terrassa.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Per manament del Sr. Bisbe
Mn. Eduardo Pire Mayol
Secretari General i Cancellier

Comunicacions

A l'atenció dels Superiors/es i membres de les comunitats de Vida Consagrada i Societats de Vida Apostòlica i dels Instituts Seculars de la diòcesi

Terrassa, a 18 de gener de 2023

Benvolguts germans i germanes,

El proper dia 2 de febrer l'Església celebra la Jornada de la Vida Consagrada. Es tracta d'una jornada "per aturar-se i valorar i agrair el do de la vida consagrada tal i com l'Esperit la va suscitant a l'Església a cada moment de la història" com s'afirma en el missatge dels bisbes de la Conferència Episcopal Espanyola enguany. Nosaltres com a diòcesi valorem aquesta presència, i jo com a bisbe diocesà us agraeixo una vegada més la vostra dedicació a través de les obres apostòliques que teniu i a través de la participació en la vida diocesana, a les parròquies, en els moviments i grups concrets.

En aquesta ocasió el lema escollit és molt suggerent, "*Caminant amb esperança*", i indica una actitud molt concreta fonamentada en una de les tres virtuts teològals. El nostre món necessita esperança, nosaltres necessitem esperança. I aquesta esperança només pot ser autèntica si està fonamentada en Déu, origen i principi de les nostres vides i de la consagració a Ell. I vosaltres, des de la vostra consagració, i en el servei concret sou també signes d'aquesta esperança.

Com cada any, la Delegació Episcopal per la Vida Consagrada organitza aquesta jornada amb dos moments. El diumenge 29 de gener a les 17h amb la trobada de religiosos en el Centre Borja, a Sant Cugat del Vallès. I el dijous dia 2 de febrer amb la celebració de l'Eucaristia a la Catedral a les 20h, així com també a les parròquies i comunitats de la diòcesi. Jo mateix em faré present a la trobada de religiosos el dia 29 de gener i presidiré la Missa a la Catedral el dia 2 de febrer, celebració a la qual us convido també a unir-vos-hi i participar, en la mesura de les vostres possibilitats.

Tot agraint la vostra dedicació i compromís en l'Església diocesana, rebeu la meva benedicció

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

COMUNICAT

Terrassa, 14 de febrer de 2023

Benvolguts,

Avui a les 12h la Santa Seu ha fet públic el nomenament del Dr. David Abadías Aurín com a nou bisbe auxiliar de Barcelona.

És un motiu de goig per la nostra diòcesi que un prevere de Terrassa hagi estat elevat a la dignitat episcopal per continuar servint l'Església.

El Dr. Abadías, nascut a Barcelona el 31 de juliol de 1973, ha estat format en el Seminari Menor i el Seminari Major de Barcelona, i ordenat prevere el 13 de desembre de 1998 a la Catedral de Barcelona. Va ser incardinat a la nova diòcesi de Terrassa en la seva creació, el 15 de juny de 2004, essent aleshores estudiant a la Universitat Gregoriana de Roma. Prèviament havia estat diaca adscrit a Caldes de Montbui (1998) i posteriorment diaca adscrit i vicari a Sant Esteve de Granollers (1998-2003).

En acabar els estudis de llicenciatura (2003-2005) i doctorat en Història de l'Església (2005-2008) a Roma, ha servit la diòcesi com a rector a la parròquia de Sant Joan Baptista de Matadepera (2008-2017) i més darrerament a la parròquia de Sant Vicenç de Mollet (2017-2023) i la parròquia de Sant Faust de Sant Fost de Campcentelles (2017-2020). Ha col·laborat també com a Delegat Episcopal de Catequesi (2008-2012), com a Missioner de la Misericòrdia (2016) i fins ara com a arxipreste de Mollet (2017-2023).

En els diversos ministeris exercits al llarg d'aquests anys ha estat un bon col·laborador de cada un dels bisbes diocesans, contribuint a la consolidació de la nova diòcesi erigida per Sant Joan Pau II, i deixant-hi el record d'un pastor proper i afable, il·lusionat amb el seu ministeri.

No vull deixar de banda fer un esment a la seva tasca docent i d'investigació. L'any 2008 s'inicià com a professor d'Història de l'Església Medieval i Cap del Departament d'Història de l'Església a la Facultat de Teologia de Catalunya, i com a professor d'Història de l'Església Antiga i Medieval a l'ISCREB. L'any 2016 fou nomenat degà de la Facultat Antoni Gaudí d'Història, Arqueologia i Arts Cristianes. Actualment era vicedegà des de l'any 2022.

Un bon nombre d'alumnes, molts d'ells seminaristes, al llarg d'aquests anys han après del seu bon mestratge. També cal valorar la seva capacitat de gestió, posant en marxa, juntament amb altres, la nova Facultat Antoni Gaudí d'Història, Arqueologia i Arts Cristianes.

Us convido, doncs, a donar gràcies a Déu per aquest nomenament d'un prevere de la diòcesi com a successor dels apòstols, a la vegada que l'encomanem en el seu nou ministeri perquè, a imatge de Jesús, bon pastor, pugui conrear el ramat a ell encomanat com a col·laborador de l'Arquebisbe de Barcelona amb veritable actitud de servei i entrega.

Cordialment en el Senyor,

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Recés de quaresma per al clergat

Terrassa, 14 de febrer de 2023

Benvolguts:

M'adreço a vosaltres per convocar-vos al recés del temps de Quaresma que estem a punt de començar. Està programat pel proper **dilluns 27 de febrer de 2023** al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès (Carrer de Llaceres, 30) a les 11 del matí i acabarà havent dinat.

Aquest recés serà predicat pel P. Eduard Rey, OFM Cap, provincial dels Caputxins a Catalunya i Balears, així com president de la Unió de Religiosos de Catalunya (URC).

Durant el recés comptarem amb la presència de confessors per tal de poder rebre el sagrament de la Reconciliació.

Per al dinar caldrà apuntar-se prèviament trucant al Bisbat en horari d'oficina (937337120) o bé escrivint un correu electrònic a epire@bisbatdeterrassa.org.

Esperant trobar-vos aquell dia, una cordial salutació i la meva benedicció,

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Aneu mar endins

Maria Mare de Déu, Mare de la Pau (1 de gener de 2023)

Comencem l'any, cada any nou, celebrant la solemnitat dedicada a Maria com a Mare de Déu. Tota la gràcia de la que ella fou plena, tots els dons amb que el Senyor la va enriquir, tota la seva existència en realitat anava adreçada a aquesta missió, ser la Mare de Jesús que és Déu, que és el mateix que dir ser la Mare de Déu.

Per això, enmig de les foscos o les pors que puguem experimentar en aquest món, en mig de les tenebres que envolten l'inici d'aquest nou any, si creiem de debò que Ell ha vingut a la terra, que ha vingut a salvar-nos, no podem dubtar que Ell és amb nosaltres. El Fill de Déu, s'ha fet home per nosaltres, per a mi, podem pensar cada un de nosaltres. I encara més, fet un de nosaltres, havent-ho donat tot per nosaltres, s'ha quedat amb nosaltres. I ens ha donat Maria, la seva Mare, la Mare de Déu, com a mare nostra.

Què hem de témer, doncs? Són significatives les paraules que li va dir la Verge de Guadalupe a l'afligit sant Joan Dídac un 12 de desembre de 1531: "No s'entristeixi el teu cor... És que no sóc jo aquí, que sóc la teva Mare?".

Pau, confiança doncs. Però també ens cal ser constructors de la pau. En aquest primer dia de l'any, dia que celebren també la Jornada mundial de la Pau, el papa Francesc ens recorda en el seu missatge per aquesta Jornada Mundial de la Pau: "encara que els esdeveniments de la nostra existència semblin tan tràgics i ens sentim empesos al túnel fosc i difícil de la injustícia i el patiment, estem cridats a mantenir el cor obert a l'esperança, confiant en Déu que es fa present, ens acompanya amb tendresa, ens sosté en la fatiga i, sobretot, orienta el nostre camí. Amb aquest ànim sant Pau exhorta constantment la comunitat a estar vigilant, buscant el bé, la justícia i la veritat: «No dormim, doncs, com fan els altres: romanguem desperts i siguem sobris» (1 Te 5,6). És una invitació a romandre desperts, a no tancar-nos en la por, el dolor o la resignació, a no cedir a la distracció, a no desanimar-nos, sinó a ser com sentinelles capaços de vetllar i distingir les primeres llums de l'alba, especialment a les hores més fosques."

Un missatge d'esperança, certament. Però també de prendre consciència de la nostra responsabilitat com a cristians. En el món hi ha molt de

patiment, i nosaltres hem d'obrir-lo a la vinguda del Senyor que ens porta la pau i oferir-la als nostres germans.

Aquesta és la benedicció que Déu revela a Moisés perquè la pronunciï sobre el poble

“Que el Senyor et beneeixi i et guardi.

Que et faci veure la claror de la seva mirada i s'apiadi de tu.

Que fixi damunt teu la seva mirada i et doni la seva pau.” (Nm 6, 23-26)

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

El Baptisme del Senyor (8 de gener de 2023)

Amb la festivitat del Baptisme del Senyor, que avui celebrem, tanquem el temps de Nadal que ha estat certament breu aquest any. Han estat dies d'àpats familiars i celebracions litúrgiques especialment la solemnitat del Nadal del Senyor i la seva Octava, Sant Esteve, la festivitat de la Sagrada Família, la solemnitat de Santa Maria, Mare de Déu i la solemnitat de l'Epifania del Senyor. Dies també plens de joia perquè rebem el Senyor en el nostre cor després de l'espera joiosa que ha suposat l'Advent.

Avui escoltem a l'evangeli (Mt 3,13-17) que l'Esperit del Senyor reposà, en forma de colom, sobre Jesús quan va ser batejat en el Jordà tot i que el mateix Joan Baptista es resistia i no volia batejar-lo, sinó ser ell batejat per Jesús.

Aquesta festa del Baptisme ens recorda també el nostre propi baptisme. Jesús és batejat per Joan al riu Jordà perquè nosaltres poguéssim un dia rebre el baptisme de Jesús. I si aquesta festa d'avui és també una Epifania, una «manifestació» de la divinitat de Jesucrist, la nostra vida de batejats ha de ser també manifestació de la presència del Senyor a les nostres vides, manifestació que som fills seus. Perquè hem de sentir també adreçades a nosaltres les paraules del Pare del cel que ens diu: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut» (Mt 3,17).

Tota la vida del Senyor va ser manifestació de la seva divinitat, de la unció que havia rebut de l'Esperit Sant, del seu amor. Tota la nostra vida ha de ser també manifestació del triomf de la gràcia i de l'amor de Déu sobre la foscor i el pecat. Epifania, Baptisme de Jesús, primer miracle a Canà de

Galilea, són tres moments d'especial manifestació a la vida de Jesús. I jo?, i nosaltres?, a les nostres vides, som realment manifestació i presència de Jesús per als altres?

Havent començat l'any 2023 amb incerteses, amb nous projectes i també amb esperances i reptes, amb aquesta celebració tornem a l'anomenat temps durant l'any. Tornem a viure com a cristians, batejats, fills de Déu, en la vida quotidiana. Com se'ns anunciava el dia de l'Epifania del Senyor: «Tots els dies són sants i bons per als qui estan en gràcia de Déu». Demanem avui al Senyor el do de ser presència seva per als altres, i de reconèixer-lo en cada persona i en cada esdeveniment i, així, poder viure sempre dies sants i bons. Que tingueu un 2023 ple de la gràcia del Senyor.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Benet XVI (15 de gener de 2023)

Acabem de viure l'experiència de la mort d'un Papa emèrit, una experiència que ha commogut el món sencer. El Papa Benet, amb el que hem compartit el camí de la vida i de l'Església durant uns anys i que hem continuat nomenant així, Papa Benet, encara que des d'aquell 28 de febrer de 2013 ja no era el Papa, el Bisbe de Roma.

I durant tots aquests anys hem viscut l'estranya situació en la que l'Església semblava tenir dos papes. Francesc havia comentat alguna vegada que era com tenir l'avi a casa, l'home savi, l'home de l'experiència, de la saviesa, de la prudència. Un home discret, humil, però una de les ments més brillants i clares del segle XX. I si va destacar de manera eminent en la intel·ligència humana com a teòleg, historiador i estudiós de la Bíblia, també va destacar en l'altra tipus de saviesa, la que ve de Déu, la de la fe, de l'esperança veritable, la de l'autèntic amor. I si de la saviesa humana ens va deixar molts exemples en els seus escrits, llibres i conferències, de la saviesa de l'esperit en tenim el testimoni de tota la seva vida.

Un home dedicat durant molts anys a l'estudi, la investigació i la docència de la teologia. Però un home sobretot de fidelitat plena a Déu que, en els seus misteriosos camins, el va dur fins a la Seu de Sant Pere com a Summe Pontífex. I encara més, ens ha va donar un gran testimoni d'humilitat, que és l'autèntica saviesa, al renunciar amb un acte de fe en el Senyor

que és el que porta el timó de l'Església, acceptant passar la resta de la seva vida amagat en el silenci i dedicat a la pregària.

Vaig tenir ocasió de poder conèixer i saludar al Papa Benet l'estiu de l'any 2010 amb motiu del meu nomenament com a bisbe Auxiliar de de Terrassa, nomenament fet per ell precisament. Quan m'han preguntat per aquella entrevista, més enllà de les breus paraules d'agraïment i de demanar-li que pregués per mi, la impressió que em va donar era la de trobar-me davant un home de Déu, un home plenament de Déu.

De tots els seus llibres i escrits voldria ara destacar-ne un de realment excepcional per a mi, un document preciós que recomano a tothom per la seva claredat i profunditat. Em refereixo a la Carta Encíclica "Deus Caritas est" (Déu és amor) publicada poc després de la seva elecció com a Papa el 25 de desembre de 2005.

Preguem per ell, certament, però preguem també perquè el Senyor enviï molts treballadors com ell a la seva vinya, a la seva Església, que viu en un món no fàcil, però que necessita ser evangelitzat i que precisament per això ens ha de fer créixer i enrobustir en la Fe.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

La unitat (22 de gener de 2023)

Aquest passat dimecres dia 18 de gener hem iniciat un any més la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians. Cristians de totes les confessions en unim per pregar junts i demanar al Senyor el do de la unitat. Aquesta pràctica que es va començar el gener de 1908 prop de Nova York, rep oficialment el nom d'Octavari per la Unitat dels Cristians. Són vuit dies, per tant, de pregària en les diverses esglésies i comunitats cristianes però amb la mateixa intenció, que es faci realitat el desig de Jesús expressat en el seu discurs de comiat abans de la passió però encara no acomplert: «Que tots siguin u, com tu Pare, estàs en mi i jo en tu» (Jn 17,20).

Aquest és el desig de Jesús, que tots, tots, siguin u, siguem u. Però no és només per una conveniència que veiem clara, és que Jesús, que és el Fill de Déu, està unit al seu Pare i ens vol a nosaltres units amb ells. Perquè unitat és comunió i és aquesta "comú unió" del Pare amb el Fill i d'ells

dos amb l'Esperit Sant, la comú unió de la Trinitat, la que és el fonament de la nostra pregària especialment aquests dies.

Només en la comunió entre nosaltres i amb Ell trobarem la pau, la seguretat, la joia del cor. De fet per a això hem estat creats, i per això va dir també sant Agustí: «Ens has creat per a Tu, Senyor, i el nostre cor està inquiet fins que descansi en Tu» (del llibre de les *Confessions*). Qui de nosaltres, quin home o dona, petit o gran, no busca la pau, l'alegria, la seguretat?

Però hi ha encara una altra raó per a la nostra pregària i treball per la unitat. I és el que Jesús diu a continuació: «Perquè el món cregui que Tu m'has enviat» (Jn 17,21). És la necessitat i la urgència de comunicar la Paraula, de transmetre l'Evangelí, de que els homes i dones del nostre món creguin en Ell, i trobin en Ell la seva pau, la seva joia, la seva realització com a persones,

El lema de l'Octavari d'enguany és «Apreneu a fer el bé, busqueu la justícia» (Is 1,17), ens convida a treballar per la unitat fent el bé, buscant la justícia, començant per nosaltres mateixos, per ser constructors de pau i d'unitat.

El Consell de les Esglésies de Minnesota ha escollit aquest verset com a lema de l'Octavari i el Pontifici Consell per a la Promoció de la Unitat i el Consell Mundial de les Esglésies conjuntament han assumit la proposta, però som nosaltres, les nostres comunitats, parròquies, grups i moviments que ho hem de posar en pràctica.

Quan els cristians de totes les confessions resem el Parenostre i diem: «Faci's la vostra voluntat així en la terra com en el cel», hem de creure que aquest desig de Jesús, la unitat, és també voluntat de Déu. Preguem, doncs, perquè es faci realitat. Diumenge, 29 de gener de 2022.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Els veritables valors (29 de gener de 2023)

A la primera lectura de la Missa d'aquest diumenge, el profeta Sofonies, en temps del profeta Jeremies, set-cents anys abans de Crist, denunciava els pecats de la societat de la seva època, especialment l'orgull i la prepotència, dels quals neixen la incredulitat, la manca de confiança, la rebel·lió, la perfídia. Valors del món que porten a la idolatria i als pecats contra el proïsme, i això, aquell profeta no ho podia suportar; i assenya-

lava també els veritables culpables: en la societat civil, els ministres i els prínceps, els jutges i els negocis; i en l'àmbit religiós, els sacerdots i els falsos profetes. Aquests pecats seran la causa del “Dia de Jahvé”, en què la ira de Déu caurà sobre els homes i farà justícia a la terra. Però d'aquesta ira se n'escaparan els humils, els pobres; és a dir, els qui hagin estat fidels a la confiança en Déu, al comportament segons la seva llei, a l'autèntica esperança.

Si pensem en això que passava en temps dels profetes, ens sembla molt diferent la situació de la societat actual? La història sempre es repeteix, però Déu ha il·luminat la història i la vida humana i ha vingut al món a salvar-nos de nosaltres mateixos.

Avui dia es parla molt de valors, des del món de la economia fins a la educació i fins i tot a la política. Però sabem que hi ha uns “valors” que no es cotitzen avui dia, que no estan de moda, encara que en realitat mai no ho han estat. Són els valors de l'Evangeli, que no tenen res a veure amb els del món, que no es poden comprar ni vendre, són perennes, són eterns, perquè són els valors de Déu. I malauradament podríem dir que, sovint són considerats per molts com una debilitat, com una desgràcia, encara que en realitat són els que ens ofereixen la veritable felicitat. Jesús ens en parla en el seu sermó de la muntanya, en el sermó de les benaurances.

Un dia Jesús, prop del llac de Tiberíades, va aplegar els seus deixebles i seguidors i els va dir unes paraules tan noves i estranyes que fins i tot continuen sorprenent-nos ara a nosaltres.

Va anomenar feliços i benaurats, no als que en aquest món tenen de tot, sinó als pobres en l'esperit, els que ploren, els humils, els nets de cor, els que posen pau, els misericordiosos, els perseguits.

Aquests són els autèntics valors de l'Evangeli, i ens hauríem de preguntar per què no som capaços d'adquirir aquests valors, més encara, d'invertir-hi tots els nostres esforços per aconseguir-los, sabent que el seu benefici és ser feliços, ser benaurats? És el que Jesús ens proposa avui a l'Evangeli, afegint: “Alegreu-vos-en i feu festa, perquè la vostra recompensa és gran en el cel” (Mt 5,12). Perquè només podrem arribar a ser feliços i benaurats de debò quan aconseguim entendre i acceptar aquest missatge de les “Benaurances”.

I és que Déu és així. Ell és l'únic veritablement humil i per això plenament feliç i benaurat. Ell que “essent ric, es va fer pobre per vosaltres, perquè

us enriquíssiu amb la seva pobresa” (2Cor 8,9). Ell ens ha enriquit amb la seva humilitat, amb la seva pobresa, amb la seva pau i la seva misericòrdia. Aquests són els valors de Déu. Preguntem-nos avui cadascú de nosaltres quins són els valors que ens mouen i que són presents a la nostra vida.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

No hi ha malalties, sinó malalts (5 de febrer de 2023)

Aquesta és una frase coneguda per molts de nosaltres, i amb ella volem expressar que sempre el més important és la persona humana. No vol dir que no existeixin les malalties, ja ho entenem. Volem dir que, el més important és la persona que pateix la malaltia. Dissabte vinent, dia 11 de febrer, festa de la Mare de Déu de Lourdes, celebrarem la Jornada Mundial del Malalt i és per aquest motiu que avui centrem la nostra atenció en els germans malalts.

En el camí sinodal, caminant junts en l'Església en aquests moments, el lema escollit pel Papa Francesc per al missatge de la Jornada Mundial del Malalt és: “Cuida d’ell. La compassió com a exercici sinodal de sanació”.

Amb això recorda que la malaltia forma part de la nostra experiència humana. Però que, si es viu en l’aïllament i l’abandonament, si no va acompanyada de la cura i la compassió, pot arribar a ser inhumana.

Perquè la malaltia forma part, certament, de la fragilitat humana, però a més de la cura material que ofereixen l’atenció sanitària i la medicina actual, a més, la compassió és també sanadora.

El Papa recorda en aquest missatge el que afirmava a la seva carta encíclica “Fratelli tutti” amb l’exemple de la paràbola del Bon Samarità. En aquella paràbola Jesús presenta el fet d’una persona copejada, desposseïda i abandonada a la vora del camí i, com després del pas de dos personatges importants, un sacerdot i un levita que passen de llarg, és un estranger, un samarità, el qui se’n compadí i li va voler guarir les ferides amb oli i vi, el va portar a l’hostal “i se’n va ocupar. L’endemà va treure’s dos denaris i els va donar a l’hostaler dient-li: Ocupa’t d’ell, quan jo torni a passar, et pagaré les despeses que facis de més” (Lc. 10, 25-37).

«Cuida'l» (Lc 10,35), és la recomanació del samarità a l'hostaler. Jesús ens ho repeteix també a cadascun de nosaltres, i al final exhorta: «Vés, i fes tu el mateix». I afegeix el Papa: «Com vaig subratllar a "Fratelli tutti", la paràbola ens mostra amb quines iniciatives es pot refer una comunitat a partir d'homes i dones que fan pròpia la fragilitat dels altres, que no deixen que s'erigeixi una societat d'exclusió, sinó que se'n fan pròxims i aixequen i rehabiliten el caigut, perquè el bé sigui comú» (n. 67). En realitat, «hem estat fets per a la plenitud que només arriba per l'amor. No és una opció possible viure indiferents davant del dolor» (n. 68).

En la proximitat de la festa de la Mare de Déu de Lourdes que celebrarem dissabte vinent dia 11, Jornada Mundial del Malalt, fixem la nostra mirada en Maria, atenta sempre a tot el que passava al seu voltant i al que segueix passant ara també en la nostra situació de fragilitat. Que ella cuidi també de nosaltres i ens ajudi a cuidar els altres!

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Déu no vol la desigualtat (12 de febrer de 2023)

Certament, la desigualtat no entra en els plans de Déu. Des de la fe, com a cristians, hem d'afirmar que Déu ens estima tots i que no fa distincions. Però els éssers humans hem introduït en el món les distincions, les categories, i al llarg de la història s'han anat formant abismes de desigualtat entre nosaltres. Injustícies i desigualtats que produeixen patiment a moltes persones, pobresa, marginació, fam, malalties que no poden ser ateses....

La realitat és que actualment uns 8,7 milions de persones moren de fam cada any, 24 mil al dia, una cada 4 segons, dels quals 2,7 milions són infants. I això sense comptar els que moren per manca d'atenció sanitària, de medicaments, i els que viuen sense possibilitat de rebre una educació digna i per això tampoc tindran mai la possibilitat d'accedir a un treball digne.

Mans Unides va néixer l'any 1959 com iniciativa de les dones d'Acció Catòlica que es van sentir cridades a donar resposta a la situació de la fam en el món i van organitzar la campanya contra la Fam en el Món, dedicant una jornada a recollir recursos mitjançant una col·lecta a les parròquies i les escoles destinada als països de l'Àfrica i l'Índia. Aquesta jornada es celebra des de llavors el segon diumenge de febrer i ha dut a terme en

tots aquests anys una gran tasca tant de sensibilització com d'ajudes concretes a molt països i ho continua fent.

La seva missió és, per tant, lluitar contra la fam i la manca de desenvolupament i d'educació, i treballar per erradicar les causes estructurals que produeixen la injustícia, la desigualtat en el repartiment del bens i les oportunitats entre les persones i els pobles.

Recordar això no és més que recordar que Déu estima tots els homes, no fa distincions, vol el seu bé i la seva salvació i per això cal treballar també per a una millora de les condicions de la vida humana a la terra.

El Papa Francesc afirma a la seva carta Encíclica “Fratelli tutti”: “Tot ésser humà té dret a viure amb dignitat i a desenvolupar-se integralment, i aquest dret bàsic no pot ser negat per cap país... Quan aquest principi elemental no queda salvat, no hi ha futur ni per a la fraternitat ni per a la supervivència de la humanitat” (*Fratelli tutti*, núm. 107).

Recordem per acabar el que també ensenya el Papa Francesc a la seva Encíclica “Laudato si’”: “El desafiament urgent de protegir la nostra casa comuna inclou la preocupació d’unir tota la família humana en la recerca d’un desenvolupament sostenible i integral, ja que sabem que les coses poden canviar. El Creador no ens abandona, mai no ha fet marxa enrere en el seu projecte d’amor, no es penedeix d’haver-nos creat. La humanitat encara té la capacitat de col·laborar per construir la nostra casa comuna” (*Laudato si* n. 13).

Avui tenim la col·lecta de Mans Unides, la fam malauradament segueix present en el nostre món.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Intoleràncies (19 de febrer de 2023)

És un terme que es fa servir sovint avui, i fins i tot ho pregunten de vegades quan es realitza un viatge o es va a dinar a un restaurant. I és bo que ho preguntin perquè hi ha persones “intolerants” a determinats elements o productes químics, i també naturals; persones que es podrien veure greument afectades en la seva salut.

Però les intoleràncies que voldria comentar avui no són aquestes. Són unes altres ben diferents, encara que també poden produir efectes molt

nocius. Em refereixo a les intoleràncies entre les persones, i també les que podríem denominar intransigències.

Però, es pot considerar que una persona intransigent o intolerant amb una altre realment és cristiana? Quan rebutgem algú perquè no pensa com nosaltres, quan no volem saber res d'aquell que és diferent de nosaltres, podem dir que som realment cristians?

Podem imaginar Jesús comportant-se de manera intransigent amb les persones? És veritat que més d'una vegada els evangelis ens mostren la radicalitat dels seus plantejaments. Però Jesús és radical en el plantejament, en la proposta, deixant sempre la llibertat a l'ésser humà i sense rebutjar mai ningú. “Qui vulgui venir a mi que prengui la seva creu, i em segueixi” (Mt 16, 24). “Qui vulgui”, diu Jesús, no obliga a ningú. I afegeix i diu “que prengui la seva creu”. Però això no és pas intransigència, es tracta de prendre la nostra creu, la que ja tenim perquè és la nostra. El que diu Jesús és que la abracem i anem amb Ell. I això no és intransigència. Això és abraçar-nos i ajudar-nos a dur la nostra creu.

No, Jesús no és, ni intolerant ni intransigent. En tot cas ho eren, i molt, els fariseus i els mestres de la llei que no volien saber res d'ell i del que ell deia. I ho som nosaltres quan ens resistim a acceptar la seva Paraula.

Jesús acull i perdona la pecadora sorpresa en adulteri i aquella altra dona que li va ungir els peus i els cabells amb perfums i llàgrimes. Jesús es va trobar amb Zaqueu que era un pecador, i el va perdonar; va cridar Mateu el publicà, va cridar a ser apòstols homes molt diferents d'origen i de cultura. Va guarir malalts i va treure dimonis, perquè l'important per a ell eren les persones amb els seus cossos i les seves ànimes, perquè per això havia vingut al món. Jesús era intransigent amb el pecat però no amb el pecador, amb l'home i la dona era acollidor: “Veniu a mi... Accepteu el meu jou i feu-vos deixebles meus, que sóc benèvol i humil de cor i trobareu el vostre descans” (Mt.11,28).

I Ell ens ensenya un camí que és de reconciliació i de perdó, no pas d'intransigència. Un camí que s'inicia reconciliant-nos amb nosaltres mateixos, i amb els que ens envolten.

Desterrem, doncs, la paraula intolerància de nosaltres, apartem la intransigència de les nostres vides, substituïm-les per l'acolliment, la benevolència, la humilitat, com Ell ens ensenya.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Quaresma, llum i fosc (26 de febrer de 2023)

Moltes persones identifiquen la Quaresma com un temps trist, fosc, un temps de penitència, mancat d'atractiu, perquè d'entrada la penitència no ho és massa d'atractiva.

Però la quaresma que acabem de començar dimecres passat amb la imposició de la cendra, i que suposa un camí de preparació per a la Pasqua, no és pas un temps de fosc, perquè es tracta d'acompanyar Jesús en el seu camí cap a Jerusalem, i Jesús és llum, sempre és la llum.

L'evangeli d'aquest primer diumenge de quaresma ens presenta Jesús en el desert essent temptat pel diable. La temptació és una experiència humana que ell va voler viure com a home, una experiència que en sí mateixa no s'ha d'identificar amb el pecat. Ell es va fer home, i com diu la carta al Hebreus "ha estat provat en tot, encara que sense pecar" (Hbr 4, 15).

La primera lectura de la missa d'aquest diumenge del llibre del Gènesi presenta la temptació dels primers éssers humans. I si aquella primera experiència va suposar un veritable fracàs per a la humanitat, la de Jesús va ser un triomf que anunciava el que havia vingut a realitzar en el món: alliberar-nos del pecat, donar-nos una nova vida.

La experiència de la temptació, que és sempre una mentida, una falsa promesa de felicitat, pot servir per enfonsar una persona o, al contrari, per enfortir-la, per fer-la créixer i unir-se així més amb Déu. En definitiva la temptació ens posa en el dilema de preferir-nos nosaltres mateixos, el nostre orgull, el nostre gust, el nostre egoisme o ens pot servir per obrir-nos més a l'amor de Déu, creixent en gràcia i santedat.

I és que la mentida de la temptació i del pecat ens enfonsa en un pou de fosc. Però la Quaresma és un camí que obre la porta a una realitat nova i joiosa. En aquest primer diumenge de quaresma veiem que Jesús ha vençut la temptació, ha apartat el pecat de la vida humana a què estava relacionat des d'aquell primer pecat original.

En el segon diumenge de quaresma se'ns presentarà Jesús transfigurat, manifestat pel Pare com a Fill estimat, ple de llum. I en els següents diumenges, en el tercer, serà l'anunci d'aquesta nova vida a través del diàleg amb la samaritana tot presentant l'aigua de la vida, una aigua que qui en beu ja no tindrà mai més set. I després encara, en el quart diumenge,

altra vegada una aigua en la qual el cec de naixement recobra la vista, i amb ella la fe en Jesús, i això és la prefiguració del nostre baptisme. I en el cinquè diumenge la resurrecció de Llàtzer, amic de Jesús, ens manifesta com el Senyor te tot el poder sobre la vida i la mort. Fins arribar al diumenge de Rams on acompanyarem Jesús en la seva entrada triomfal a Jerusalem. Allí, a Jerusalem, ens tornarem a trobar tots, per celebrar i reviure la seva Pasqua.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Activitats del Sr. Bisbe

Mes de gener

Dia 1: Missa de la Mare de Déu amb Benedicció Apostòlica a la Catedral a les 12h

Dia 6: Missa de l'Epifania del Senyor a la Catedral a les 12h

Dia 8: Missa a Sant Feliu del Racó a les 10:15h

Dies 10-11: Visites programades

Dia 12: Visites programades

Confirmacions de l'Escola Mare de Déu de La Salut de Sabadell a la parròquia de la Santíssima Trinitat de Sabadell a les 18h

Dia 13: Visites programades

Missa exequial pel Papa Benet XVI a la Catedral a les 20h

Dia 14: Missa en la 2a trobada de formació de professors de la Fundació Escola i Vida a Can Xammar (L'Ametlla del Vallès) a les 12h

Dia 15: Missa a l'església de l'Assumpció (Sant Cebrià) de Valldoreix a les 11h

Dies 16-20: Visites programades

Dia 21: Visites programades

Trobada del diaconat de la Província Eclesiàstica de Barcelona a Terrassa. Missa a la Catedral a les 12h

Dia 22: Missa patronal a Sant Vicenç de Mollet a les 12h i posterior presentació del volum 38 de la revista Notes a la Sala Fiveller

Dies 23-24: Visites programades

Dia 25: Visites programades

Reunió de l'arxiprestat de Sabadell Centre i Sud a la parròquia de Sant Francesc d'Assis de Sabadell a les 12h

Pregària de cloenda de l'Octavari per la Unitat dels Cristians a la Catedral a les 19h

- Dia 26: Patronat de Sant Josep Oriol a Barcelona a les 11:30h
 Visites programades
 Consell Diocesà d'Assumptes Econòmics al Bisbat a les 19h
- Dia 27: Visites programades
 Col·legi de Consultors al Bisbat a les 11h
 Missa a la Llar d'Ancianitat de les Germanetes dels Ancians
 Desemparats de Sabadell amb motiu del 150è aniversari de
 la creació de la Congregació a les 17h
- Dia 29: Trobada de religiosos al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès
 a les 18h
- Dia 30: Trobada de formació de preveres joves al Bisbat a les 11h
- Dia 31: Visites programades

Mes de febrer

- Dia 1: Visites programades
- Dia 2: Missa de la Presentació del Senyor i Jornada de la Vida
 Consagrada a la Catedral a les 20h
- Dia 3: Visites programades
 Restitució i pregària a la Mare de Déu de Montserrat al Raval
 de Montserrat de Terrassa a les 12h
- Dia 4: Missa final d'exercicis espirituals del Seminari diocesà a la
 Casa d'espiritualitat Nostra Senyora de Montserrat de Caldes
 de Montbui (CPCR) a les 8 del matí
 Recés del Grup d'Espiritualitat matrimonial del Sant Esperit
 a la Casa d'espiritualitat de la Sagrada Família de Rubí a les
 10h
- Dia 5: Missa a l'església de l'Assumpció (Sant Cebrià) de Valldoreix
 a les 20h
- Dia 6: Visites programades
- Dia 7: Reunió de rectors i formadors de seminaris de Catalunya al
 Seminari conciliar de Barcelona a les 10h

- Reunió de delegats de pastoral vocacional de Catalunya al Seminari conciliar de Barcelona a les 12h
Visites programades
- Dia 8: Visites programades
- Dia 9: Visites programades
Reunió de la Comissió interdiocesana del diaconat permanent a les 17h
- Dia 10: Missa de Santa Escolàstica al Santuari de la Mare de Déu de Puiggraciós a les 10h
Visites programades
- Dia 11: Jornada diocesana de pastoral de la salut a la ciutat de Terrassa a les 10h
- Dia 12: Confirmacions a la parròquia de Sant Esteve de Granollers a les 12h
- Dies 13-16: Visites programades
- Dia 17: Consell presbiteral al Bisbat a les 11h
Visites programades
- Dia 18: Trobada d'escolans al Seminari diocesà a les 10h
- Dia 19: Missa patronal de Sant Valentí de Terrassa a les 11h
- Dies 20-21: Visites programades
- Dia 22: Visites programades
Missa de Dimecres de Cendra a la Catedral a les 20h
Visita Apostòlica al Seminari de Terrassa
- Dia 23: Visita Apostòlica al Seminari de Terrassa
- Dia 24: Visites programades
- Dia 25: Consell Pastoral Diocesà al Bisbat a les 10h
Missa amb el ritu d'elecció dels catecúmens a la Catedral a les 20h
- Dia 26: Missa de les Entitats Andalusos de Terrassa a la Catedral a les 11h

- Dia 27: Recés de Quaresma del clergat diocesà al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès a les 11h
Visites programades
- Dia 28: Visites programades

Secretaria General i Cancelleria

Comunicacions

Exercicis espirituals per a preveres

Terrassa, 24 de gener de 2023

Benvolgut Mn.

Déu vos guard,

Tal i com es va informar en el calendari per al curs 2022-2023 enviat el passat mes de juliol, s'organitza com cada any una tanda d'Exercicis Espirituals per a preveres pel proper mes de març, durant el temps de Quaresma. El Sr. Bisbe ha demanat a Mons. Javier Vilanova, bisbe auxiliar de Barcelona, que els pugui predicar.

Els Exercicis tindran lloc entre els dies 19 i 24 de març, començant el diumenge a les 19h i acabant el divendres havent dinat. El lloc serà, com habitualment, la Casa d'Espiritualitat de Nostra Senyora de Montserrat, a Caldes de Montbui (Paratge del Remei s/n. 08140 Caldes de Montbui. Telèfon: 93 865 44 96).

Per tal d'inscriure-us, podeu fer-ho al Bisbat, presencialment o per telèfon en horari d'oficina, o a través del correu electrònic epire@bisbatdeterrassa.org abans del divendres 24 de febrer.

Així mateix, us recordo que enguany el recés de Quaresma tindrà lloc, com es va anunciar, dilluns 27 de febrer al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès. Ben aviat rebreu la convocatòria de part del Sr. Bisbe.

Cordialment en el Senyor,

Mn. Eduardo Pire Mayol
Secretari General i Canceller

Vida diocesana

Crònica del Consell Presbiteral

Segona sessió (17 de febrer de 2023)

El divendres 17 de febrer de 2023, en el Bisbat es va reunir el Consell Presbiteral de la diòcesi sota presidència de Mons. Salvador Cristau Coll, Bisbe de Terrassa. La sessió va començar a les 11 del matí i va acabar a les 2/4 de 2 del migdia.

1. Pregària d'Hora Menor.

2. Paraules del Sr. Bisbe.

3. Aprovació, si s'escau, de l'acta de la reunió anterior.

L'acta un cop revisada és aprovada.

4. Temes a tractar: Formació dels candidats al presbiterat. El Seminari diocesà.

El Sr. Bisbe presenta el tema recordant la història i els motius que portaren a la creació del Seminari diocesà l'any 2006, després d'haver fet les consultes en els organismes diocesans.

Actualment es troba el Seminari en un moment molt bo, pel fet del grup humà que hi ha. Actualment estem pendents de la visita apostòlica: serà el dimecres i dijous vinent, 22 i 23 de febrer. Vindrà un bisbe d'Uruguai i el seu secretari. El vespre es convidarà a participar de l'Eucaristia de Dimecres de Cendra i l'endemà es reunirà amb el rector, els formadors, el personal de la casa i una reunió amb els seminaristes per etapes (propedèutica, discipular, configuradora i de síntesi vocacional).

Després de la intervenció del Sr. Bisbe es va obrir un torn de diàleg i aportacions, entre les quals hi ha:

- un agraïment i valoració molt positiva del Seminari al llarg dels seus anys pel nombre dels preveres que s’han format i perquè ha donat un estil, cohesió i fesomia pròpia a la diòcesi; pràcticament la meitat del clergat en actiu ha estat format en aquest Seminari i que la mitjana d’edat sigui relativament jove;
- una certa preocupació davant la propera Visita apostòlica i la seva finalitat; el nombre actual de seminaristes, 18 en total, i la formació que hi ha justifiquen que es pugui mantenir com a seminari propi;
- el nostre Seminari és reconegut més enllà de la diòcesi per la seva fecunditat i per la formació que s’imparteix;
- és important que els seminaristes tinguin una visió global de la diòcesi, diversificant la seva col·laboració a parròquies i participant en activitats diocesanes organitzades des de les diverses delegacions;
- altres aportacions reflexionen sobre l’estil de prevere que els nostres temps necessiten, que tingui una estructura interna ferma, sense caure en sentimentalismes, psicològicament estables, responsables en la missió, amb vivència sacerdotal comunitària, equilibrant l’estudi amb la pastoral, que sàpiguen generar vida allà on hi ha més dificultats i secularització, no oblidar-se dels pobres i necessitats;
- la necessitat de la formació permanent més enllà de la ordenació presbiteral.

El Sr. Bisbe agraeix totes les intervencions i es tindran presents en la reflexió amb l’equip de formadors per tal de millorar-ne el treball.

5. Informacions del Sr. Bisbe i de la diòcesi.

Es fa una felicitació especial a Mn. David Abadías, prevere diocesà que ha estat normant bisbe auxiliar de Barcelona. La ordenació tindrà lloc a la Basílica de la Sagrada Família el dissabte 25 de març a les 11h.

S’informa de les properes convocatòries (recés de quaresma, exercicis espirituals, missa crismal), així com de les trobades amb motiu de la pastoral familiar i del Dia del Seminari.

6. Precs i preguntes.

Amb la pregària final es clou la sessió.

Crònica del Consell Pastoral Diocesà

Segona sessió (25 de febrer de 2023)

El dissabte dia 25 de febrer de 2023, al Bisbat, es va reunir el Consell Pastoral Diocesà sota presidència de Mons. Salvador Cristau Coll, Bisbe de Terrassa. La sessió va començar a les 10 del matí i va acabar a la 1 de la tarda.

1. Pregària inicial.

2. Salutació del Sr. Bisbe.

3. Lectura i aprovació, si s'escau, de l'acta de la sessió anterior.

L'acta un cop revisada és aprovada.

4. Temes a tractar: Església: sentit de pertinença, comunió, col·laboració, evangelització.

El Sr. Bisbe presenta al ponent, Mn. Daniel Palau Valero, prevere de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat i professor d'Eclesiologia i Ecumenisme a la Facultat de Teologia de Catalunya de l'Ateneu Universitari Sant Pacià de Barcelona.

Mn. Palau fa una introducció remarcant algunes característiques de la situació actual, com és la globalització, l'acceleració i la complexitat, que fan repensar la pertinença des d'altres paràmetres diferents. Som un poble de molts pobles. A continuació recorda els criteris de pertinença, com són la vinculació a través de la professió de fe, la vida sacramental i l'estructura jeràrquica, i els àmbits de verificació, que són la Tradició, la Litúrgia, l'Anunci de la fe i el Servei. A partir d'aquest reflexiona sobre el sentit de la sinodalitat i el discerniment, i que s'han de viure amb alegria, amb capacitat per escoltar i conscients que som deixebles missioners.

A continuació els conselleres es distribueixen en tres grups per reflexionar sobre els espais per viure la comunió, la col·laboració en la missió de l'Església i les actituds pròpies dels evangelitzadors.

En la posada en comú posterior es van remarcar entre d'altres, aquestes aportacions:

- la importància dels espais comunitaris de trobada, com és l'Eucaristia dominical, amb la capacitat per ser acollidors especialment dels ocasionals;
- la necessitat dels espais personals de pregària, meditació i reflexió;
- la importància de donar espais especialment als joves;
- ser comunitats que guareixin i consolidin, des de la proximitat;
- la importància de la coordinació i el treball en l'àmbit de l'arxiprestat;
- potenciar els consells pastorals parroquials, com a llocs per detectar les necessitats i definir els objectius parroquials;
- cuidar la formació dels agents de pastoral;
- tenir actituds acollidores, amb alegria i receptivitat, amb capacitat per escoltar, amb calidesa humana;
- sentir-nos corresponsables en la missió, comunicant-nos i coneixent-nos més entre nosaltres.

5. Informacions del Sr. Bisbe i de la diòcesi.

En la part final de sessió s'informà del treball sinodal en la fase continental i es presentaren les aportacions de la diòcesi, així com s'informà de les properes activitats organitzades a la diòcesi i les parròquies.

6. Precs i preguntes.

Amb la pregària final es va cloure la sessió.

Crònica diocesana

Pregària per la pau

El diumenge 1 de gener les esglésies de Sant Pere de Terrassa acolliren la 35 edició de la pregària per la pau que organitza Justícia i Pau de Terrassa. El papa Sant Pau VI instituí l'any 1968 el primer dia de l'any civil com la Jornada Mundial per la Pau. El missatge del papa esdevé cada any l'eix de la reflexió i pregària a la que es conviden també altres confessions cristianes. Enguany ha esta una crida a recomençar junts després de la pandèmia provocada per la Covid-19.

Sabadell acull les relíquies de Santa Teresa de l'Infant Jesús

El dilluns 2 de gener l'Església de l'Immaculat Cor de Maria de Sabadell acollí les relíquies de Santa Teresa de l'Infant Jesús i dels seus pares, Sant Lluís Martin i Santa Maria Cèlia Guérin. Arribaren a les 18h i a les 19.30h es va celebrar l'Eucaristia. Aquell dia es complien 150 anys del naixement de la santa.

Missa funeral pel papa Benet XVI

El divendres 13 de gener al vespre Mons. Salvador Cristau presidí a la Catedral la Missa de funeral pel repòs etern del papa emèrit Benet XVI. Hi assistí un bon nombre de preveres concelebrants i diaques així com de poble fidel.

Trobada de formació de professors de la Fundació Escola i Vida

El dissabte 14 de gener Mn. Santiago Collell, Delegat de Catequesi va fer una xerrada als professors de les escoles de la diòcesi sobre els Sagraments. Va tenir lloc al Casal de la Visitació a l'Ametlla del Vallès a les 10.00h. El bisbe Salvador va presidir la Missa.

Cloenda de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians

El dimecres 25, festa de la Conversió de l'apòstol sant Pau, a les 7 de la tarda Mons. Salvador Cristau va presidir a la Catedral la pregària ecumènica de Cloenda diocesana de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians. Hi assistiren fidels catòlics i d'altres confessions cristianes.

XXVII Jornada de la Vida Consagrada

Amb el lema *La vida consagrada. Caminant en esperança* s'ha celebrat la XXVII Jornada de la Vida Consagrada. Com a preparació el diumenge 29 de gener hi hagué la Trobada de religiosos al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès amb religiosos i religioses de diversos punts de la diòcesi. S'inicià amb la pregària a les 17h. La Gna. Conxita Baños CCV, Delegada episcopal va fer la presentació. La Gna. Teresa Rofes OCD tractà el tema *Els reptes de la vida consagrada avui*. Després d'una estona d'intercanvi, a les 19h Mons Salvador Cristau presidí les Vespres. El dijous dia 2 de febrer, festa de la Presentació del Senyor, el Sr. Bisbe presidí la Missa a la Catedral amb participació de religiosos i religioses.

XVII Jornada diocesana de Pastoral de la Salut

El dissabte dia 11 de febrer Terrassa va acollir la 17ª Trobada diocesana de Pastoral de la Salut. A les 10.00h va tenir lloc la pregària inicial a la Catedral, presidida pel bisbe Salvador. Seguidament, al saló d'actes de la Fundació Busquets tingué lloc la presentació de la jornada a càrrec del Dr. Jordi Tomàs, Delegat episcopal de Pastoral de la Salut, i la conferència del Dr. Christian Antonio Villavicencio-Chávez sobre l'acompanyament de les persones grans, tema de reflexió d'enguany en aquesta jornada. Seguí el testimoni de fe d'algunes persones grans.

XIV Trobada diocesana d'escolans

El dissabte dia 18 de febrer al Seminari Diocesà (Valldoreix) va tenir lloc la XIV Trobada diocesana d'escolans. Hi hagué jocs, catequesi, Missa presidida pel Sr. Bisbe, dinar i actuació del mag Ferran Homar. Es varen reunir escolans d'un bon nombre de parròquies de la diòcesi.

Recessos per a joves

La Delegació de Joventut ha organitzat uns recessos per a joves a la Casa de la Mare de Déu de Montserrat de Caldes de Montbui. Els han dirigit Mn. Francesc Jordana per a nois i noies (20-22 de gener), Mn. Guillem López per a nois (10-12 de febrer) i Mn. Oriol Gil per a noies (17-19 de febrer).

Visita Apostòlica al Seminari

El dimecres 22 i dijous 23 de febrer va tenir lloc la Visita Apostòlica al Seminari de Terrassa, dins la visita que s'està duent a terme a tots els seminaris d'Espanya. El visitador va ser Mons. Milton Troccoli, bisbe de Maldonado-Ciudad del Este-Minas (Uruguai) acompanyat del seu secretari. El dimecres participaren a la celebració de la imposició de la cendra a la Catedral. El dijous, després de la celebració eucarística al Seminari, es reuniren amb el Sr. Bisbe, l'equip formatiu, els treballadors del Seminari i els seminaristes per les diverses etapes formatives.

Formació dels professors

El dijous 23 de febrer la Fundació Escola i Vida va organitzar la primera de quatre sessions adreçades als mestres i professors de les escoles de la diòcesi. La Sra. Catherine L'Ecuyer, pedagoga, parlà de com educar en l'admiració i en la fe en un món frenètic i hiperexigent.

10 adults es preparen per rebre els sagraments de la Iniciació cristiana

El dissabte 25 de febrer al vespre el bisbe Salvador presidí la Missa a la Catedral i feu el ritu d'Elecció de 10 adults de diverses parròquies de la diòcesi que es preparen per ser batejats, confirmats i combregar durant la propera Pasqua.

Recés de Quaresma

El dilluns 27 de febrer al matí va tenir lloc el Recés de Quaresma per a preveres i diaques al Centre Borja (Sant Cugat del Vallès). El predicà el P.

Eduardo Rey, OFM. Cap., President de la Unió de Religiosos de Catalunya (URC). En la seva reflexió tractà sobre la vivència de les virtuts cristianes a través de Sant Tomàs d'Aquino, Sant Francesc d'Assís i Sant Ignasi de Loiola, i la conversió que se'n desprèn.

Aportacions diocesanes a la fase continental del Sínode

1. «Després de llegir el DEC en un clima de pregària, quines intuïcions ressonen més fortament amb les experiències i les realitats concretes de l'Església al continent? Quines experiències semblen noves o il·luminadores?»

La constatació principal és que s'ha enfortit el sentit de pertinença a l'Església en les persones què hi han participat. S'ha valorat molt positivament sol·licitar l'opinió i fomentar el diàleg, com a signe de caminar plegats i en veritable amistat.

Es dona una gran importància a la capacitat d'escoltar, una escolta atenta i amb capacitat de discernir, estant a l'escolta de l'Esperit Sant, sense fomentar la dialèctica de contraris ni l'enfrontament.

Finalment hi ha hagut coincidència en el fet de treballar per deixar de ser una Església de manteniment i passar a ser una Església en missió, una Església més fraterna, corresponsable, amb capacitat d'acollir, valorant la dignitat baptismal i sabent que els dons carismàtics estan al servei de l'Església. Una Església que ha d'anunciar l'Evangelí als diversos contextos culturals i socials i en els espais públics.

2. «Després de llegir el DEC i haver fet pregària, quines tensions o divergències substancials sorgeixen com a particularment importants des de la perspectiva del continent? En conseqüència, quines són les qüestions i els interrogants que s'haurien d'abordar i considerar en les properes fases del procés?»

La llista d'interrogants i tensions és considerablement llarga començant pel concepte mateix de sinodalitat i com entendre'l bé. S'ha constatat perplexitat pel fet que sembla que no es concedeix prou importància a la centralitat de Jesucrist, el Magisteri de l'Església, la Doctrina Social de l'Església o la necessitat de la conversió i la pregària. No ens hem de quedar en la tensió.

Treballar la inclusió és un tema que no es percep com una cosa fàcil. L'accés a la comunió plena dels qui no hi poden, l'acollida de certs col·lectius o el paper de la dona a l'Església són temes que s'han de dialogar

i cercar solucions a la llum de l'Esperit Sant i la Tradició i el Magisteri de l'Església.

Altres qüestions que susciten interrogants fan referència a la mateixa vida de l'Església, els abusos que en dificulten la credibilitat, la soledat de molts sacerdots, la separació entre clergues i laics, la passivitat i fins i tot apatia de nombrosos laics, l'individualisme, la penetració de idees contràries a la fe com les que suscita l'Agenda 2030 a nivell mundial, la poca presència de joves o el feble compromís ecumènic. Potser a Europa hem de prendre consciència que el tema important no és l'Església en ella mateixa sinó Déu mateix.

3. «Mirant allò que sorgeix de les dues preguntes anteriors, quines són les prioritats, els temes recurrents i les crides a l'acció que poden ser compartides amb les altres Esglésies locals de tot el món i discutides durant la Primera Sessió de l'Assemblea Sinodal a l'octubre del 2023?»

Sobre les prioritats i els temes recurrents, el ventall de propostes és molt ampli:

- ser una Església en sortida que testimonia l'amor de Déu i ofereix la salvació de Déu a la humanitat a través dels seus fonaments i principis,
- avançar en el camí d'una Església més sinodal, amb la participació i el compromís de tots (sacerdots, diaques, religiosos i laics), des dels consells diocesans, arxiprestals i parroquials, acceptant la diversitat, des de la transparència, discernint a la llum de l'Esperit Sant, i amb una implicació més gran dels joves,
- revisar les estructures eclesials en aquest camí sinodal,
- la necessitat d'una veritable formació cristiana, espiritual, sinodal, litúrgica i bíblica. Dins aquesta formació cuidar la dels sacerdots, especialment la bíblica per a les homilies, i vetllar per la vivència de la fraternitat sacerdotal,
- unir la dimensió mística i social en l'atenció als altres, als més necessitats, des de l'amor de Crist,
- fomentar la participació dels joves i la seva inserció en la vida parroquial i de l'Església,
- repensar la participació de les dones a la vida de l'Església i promoure'n un major inseriment;

- la presència als mitjans de comunicació i a les xarxes socials, fomentant la bona comunicació dins de l'Església i amb la societat,
- avançar en l'acolliment de les persones, especialment les que es troben a les perifèries, la gent gran, els malalts,
- reflexionar sobre el llenguatge eclesial perquè pugui ser més intel·ligible i comprensible,
- fomentar la defensa de la família, el seu acompanyament i formació, així com la preservació de la vida des del seu inici fins al final natural davant les amenaces contemporànies com l'avortament o l'eutanàsia,
- tenir cura i acompanyar la pietat popular, les devocions i els pelegrinatges.

Delegacions

DELEGACIÓ EPISCOPAL PER A LA VIDA CONSAGRADA

Terrassa 12 de gener de 2023

A les comunitats i membres de la vida consagrada

Estimades,

Després de les festes nadalenques, que ben segur hem pogut viure amb goig la manifestació de Déu fet infant, us recordem, una vegada més, **la trobada** que com cada any ens permet reunir-nos, saludar-nos i preparar-nos per celebrar la nostra festa, la Jornada de la Vida Consagrada.

El lema que se'ns proposa enguany està en sintonia amb la proposta del Sínode que ens invita a “caminar junts” des de la consagració, l'escolta i la missió.

A la nostra diòcesi, la Jornada de la Vida Consagrada la celebrem en dos moments:

1. Diumenge 29 de gener al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès, de 17h a 19:30h.

- 17h Arribada, pregària, presentació
- 17.15h Conferència: *Reptes per la vida consagrada avui: sinodalitat, post pandèmia, etc.* a càrrec der la Gna. Teresa Rofes OCD.
- 18.30h Refrigeri
- 19h Pregària de Vespres, presidida pel bisbe Salvador

2. Jornada per la Vida Consagrada: dia 2 de febrer. El Sr. Bisbe presidirà la Missa a la Catedral a les 20h. Les comunitats que puguin participar en aquella celebració, tot i que proposem que, a la vegada, a cada comunitat i parròquia es celebri.

Hacemos nuestro el lema de esta Jornada que se nos convida «**a caminar juntos**» **desde la consagración, la escucha, la comunión y la misión: y vivir** la “Sinodalidad Intercongragacional”.

Con tiempo os iremos recordando e informando con más detalle de cada uno de los demás encuentros que están programados. Paz y bien.

Un abrazo. Conxita Baños CCV. Delegada

DELEGACIÓ EPISCOPAL DE PASTORAL FAMILIAR

Terrassa, 16 de febrer de 2023

Estimat/estimada,

Soc Mn. Oriol, el nou delegat de Pastoral familiar de la nostra diòcesi de Terrassa (Vallès Oriental i Occidental).

Si t'ha arribat aquest missatge és perquè el mossèn de la teva parròquia ha considerat que ets una persona compromesa; a nosaltres, com a delegació, ens interessa gent així, i que participis a la trobada, perquè segur aportaràs.

Amb goig, doncs, et convido a la... TROBADA DIOCESANA DE PASTORAL FAMILIAR.

Allà hi sou convocats sobretot, els matrimonis; alguns seran coordinadors o membres d'un grup, formadors de cursos de nuvis, gent més implicada en la pastoral familiar a la teva parròquia; mossens, religiosos, responsables de moviments i qualsevol persona que pugui aportar o li pugui fer bé participar-hi.

A més, ens alegra que ens pugui acompanyar al principi de la trobada el Bisbe Salvador.

Quin dia, hora i lloc? Dissabte 11 de MARÇ / 10-13:00, al Col·legi Pureza de María (Sant Cugat).

Què farem? Treballarem junts el nou document escrit pel Papa Francesc titulat Itinerari catecumenal per al Matrimoni (15 juny 2022).

Primer hi haurà una presentació sintètica sobre les grans idees que aporta el Papa al llarg del document, i després farem un treball amb sis grups petits; cada grup parlarà sobre un tema. En acabar veurem les idees clau del que tots els grups hauran treballat.

Hi haurà més trobades com aquesta? Sí, el dia 11 de març ho direm.

Cal inscripció? Sí, cal fer la inscripció aquí: https://docs.google.com/forms/d/e/1FAIpQLSfZC3P2C7bPbwwZqQa72KtID54WCRgZuiSdaLOc9GAspexPbg/viewform?usp=sf_link

Inscriu-te màxim dos dies abans, sisplau, el dijous 9. Això ens ajudarà a preparar-ho tot millor, però que ningú deixi de venir si no s'ha inscrit.

Hi haurà cangurs pels infants? Sí que hi haurà cangurs. Els qui vinguin amb fills, al link d'inscripció hauran de posar el número de fills i les seves edats.

Cal pagar res? No, però podeu fer un donatiu per Bizum amb el codi del Bisbat: 00023 amb el concepte Trobada Pastoral familiar.

Mn. Oriol

Rector de Montornès del Vallès

Delegat Episcopal de Pastoral Familiar

Santa Seu

Sant Pare

Jornada Mundial de la Pau

MISSATGE DEL SANT PARE

FRANCESC

PER A LA CELEBRACIÓ DE LA

56a JORNADA MUNDIAL DE LA PAU

1 DE GENER DE 2023

Ningú no es pot salvar tot sol.

Recomençar des de la Covid-19 per traçar junts camins de pau

«Germans, no cal que us escrivim quan i en quins moments arribarà el dia del Senyor: vosaltres mateixos ja sabeu prou bé que vindrà com un lladre a la nit» (Primera carta de sant Pau als Tessalonicencs 5,1-2).

1. Amb aquestes paraules, l'apòstol Pau convidava la comunitat de Tessalònica, mentre esperaven la seva trobada amb el Senyor, a mantenir-se fermes, amb els peus i el cor ben plantats a terra, capaços d'una mirada atenta sobre la realitat i els esdeveniments de la història. Per això, encara que els esdeveniments de la nostra existència semblin tan tràgics i ens sentim empesos al túnel fosc i difícil de la injustícia i el patiment, estem cridats a mantenir el cor obert a l'esperança, confiant en Déu que es fa present, ens acompanya amb tendresa, ens sosté en la fatiga i, sobretot, orienta el nostre camí. Per això sant Pau exhorta constantment la comunitat a vigilar, cercant el bé, la justícia i la veritat: «No hem de dormir, com els altres, sinó vetllar i viure sobriament» (5,6). És una invitació a mantenir-nos desperts, a no tancar-nos en la por, el dolor o la resignació, a no cedir a la distracció, a no desanimar-nos, sinó en canvi a ser com sentinelles capaços de vetllar i distingir les primeres llums de l'alba, especialment en les hores més fosques.

2. La Covid-19 ens va arrossegar enmig de la nit, desestabilitzant la nostra vida ordinària, trasbalsant els nostres plans i els nostres costums, pertorbant la tranquil·litat aparent fins i tot de les societats més privilegiades, generant desorientació i patiment, i causant la mort de tants germans i germanes nostres.

El món sanitari, immers en un frenesí de desafiaments inesperats i en una situació que no estava del tot clara, ni tan sols des del punt de vista científic, es va mobilitzar per alleujar el dolor de tanta gent i procurar posar-hi remei; igual que les autoritats polítiques, que van haver de prendre mesures dràstiques en matèria d'organització i gestió de l'emergència.

Juntament amb les manifestacions físiques, la Covid-19 ha provocat –també amb efectes a llarg termini– un malestar generalitzat que ha calat en els cors de moltes persones i famílies, amb seqüeles a tenir en compte, alimentades per períodes llargs d'aïllament i diverses restriccions de la llibertat.

A més, no podem oblidar com la pandèmia ha tocat la fibra sensible del teixit social i econòmic, traient a la llum contradiccions i desigualtats. Ha amenaçat la seguretat laboral de molta gent i ha agreujat la soledat cada vegada més estesa en les nostres societats, sobretot la dels més febles i la dels pobres. Pensem, per exemple, en els milions de treballadors informals d'arreu del món, als quals se'ls va deixar sense feina i sense cap suport durant tot el confinament.

Poques vegades els individus i la societat progressen en situacions que generen aquest sentiment de derrota i amargor; de fet debilita els esforços dedicats a la pau i provoca conflictes socials, frustracions i violències de tot tipus. En aquest sentit, la pandèmia sembla haver sacsejat fins i tot les zones més pacífiques del nostre món, fent aflorar innombrables fragilitats.

3. Transcorreguts tres anys, ha arribat el moment de prendre'ns un temps per a qüestionar-nos, aprendre, créixer i deixar-nos transformar –de manera personal i comunitària–; un temps privilegiat per a preparar-nos al “dia del Senyor”. Ja he dit diverses vegades que dels moments de crisi mai no se'n surt igual: en sortim o millors o pitjors. Avui estem cridats a preguntar-nos: què hem après d'aquesta situació de pandèmia? Quins camins nous hem d'emprendre per a alliberar-nos de les cadenes dels nostres hàbits vells, per estar més ben preparats, per atrevir-nos a la novetat? Quins senyals de vida i esperança podem aprofitar per a seguir endavant i intentar fer millor el nostre món?

Certament, després d’haver palpat la fragilitat que caracteritza la realitat humana i la nostra existència personal, podem dir que la lliçó més gran que ens deixa en herència la Covid-19 és la consciència que tots ens necessitem; que el nostre tresor més gran, encara que també el més fràgil, és la fraternitat humana, fundada en la nostra filiació divina comuna, que ningú no es pot salvar tot sol. Per tant, és urgent que cerquem i promovem junts els valors universals que tracen el camí d’aquesta fraternitat humana. També hem après que la fe dipositada en el progrés, la tecnologia i els efectes de la globalització no només ha estat excessiva, sinó que s’ha convertit en una intoxicació individualista i idolàtrica, compromentent la desitjada garantia de justícia, concòrdia i pau. En el nostre món accelerat, molt sovint els problemes generalitzats de desequilibri, injustícia, pobresa i marginació alimenten el malestar i els conflictes, i generen violència i fins i tot guerres.

Si, d’una banda, la pandèmia ha fet emergir tot això, de l’altra, hem aconseguit fer descobriments positius: un retorn beneficiós a la humilitat; una reducció de certes pretensions consumistes; un sentit renovat de la solidaritat que ens anima a sortir del nostre egoisme per obrir-nos al patiment dels altres i a les seves necessitats; així com un compromís, en alguns casos veritablement heroic, de tantes persones que s’han lliurat per tal que tothom pogués superar millor el drama de l’emergència.

D’aquesta experiència ha sorgit una consciència més forta que convida tothom, pobles i nacions, a tornar a posar la paraula “junts” al centre. En efecte, és junts, en la fraternitat i la solidaritat, que podem construir la pau, garantir la justícia i superar els esdeveniments més dolorosos. En efecte, les respostes més eficaces a la pandèmia han estat aquelles en què grups socials, institucions públiques i privades, i organitzacions internacionals s’han unit per fer front al desafiament, deixant de banda interessos particulars. Només la pau que neix de l’amor fratern i desinteressat pot ajudar-nos a superar les crisis personals, socials i mundials.

4. Ahora, en el moment que ens vam atrevir a esperar que el pitjor de la nit de la pandèmia de la Covid-19 havia estat superat, un desastre nou i terrible es va abatre sobre la humanitat. Vam ser testimonis de l’inici d’un altre flagell: una nova guerra, en part comparable a la Covid-19, però impulsada per decisions humanes reprovables. La guerra a Ucraïna es cobra víctimes innocents i propaga la inseguretats, no només entre els

directament afectats, sinó de manera generalitzada i indiscriminada cap a tothom; també afecta els qui, fins i tot a milers de quilòmetres de distància, en pateixen els efectes col·laterals –només cal pensar en l'escassetat de blat i els preus del combustible.

Certament, aquesta no és l'era post-Covid que esperàvem o prevèiem. De fet, aquesta guerra, juntament amb els altres conflictes arreu del planeta, representa una derrota per a la humanitat en el seu conjunt i no només per a les parts directament implicades. Encara que s'ha trobat una vacuna contra la Covid-19, encara no s'han trobat solucions adequades per a la guerra. Certament, el virus de la guerra és més difícil de vèncer que els que afecten a l'organisme humà, perquè no procedeix de l'exterior, sinó de l'interior del cor humà, corromput pel pecat (cf. *Evangelí de Marc 7,17-23*).

5. Què se'ns demana, doncs, que fem? En primer lloc, que ens deixem canviar el cor per l'emergència que hem viscut, és a dir, permetre que Déu transformi els nostres criteris habituals d'interpretació del món i de la realitat a través d'aquest moment històric. Ja no podem pensar només en preservar l'espai dels nostres interessos personals o nacionals, sinó que hem de concebre'ns a la llum del bé comú, amb un sentit comunitari, és a dir, com un “nosaltres” obert a la fraternitat universal. No podem cercar només protegir-nos a nosaltres mateixos; és hora que tots ens comprometem amb la guarició de la nostra societat i el nostre planeta, creant les bases per a un món més just i pacífic, que s'involucri amb seriositat en la recerca d'un bé que sigui veritablement comú.

Per tal d'aconseguir això i viure millor després de l'emergència de la Covid-19, no podem ignorar una dada fonamental: les diverses crisis morals, socials, polítiques i econòmiques que patim estan totes interconnectades, i el que considerem com a problemes autònoms són en realitat un la causa o conseqüència dels altres. Així doncs, estem cridats a fer front als reptes del nostre món amb responsabilitat i compassió. Hem de reprendre la qüestió de garantir la sanitat pública per a tothom; promoure accions de pau per a posar fi als conflictes i les guerres que continuen generant víctimes i pobresa; tenir cura de manera conjunta de la nostra casa comuna i aplicar mesures clares i eficaces per a fer front al canvi climàtic; lluitar contra el virus de la desigualtat i garantir l'alimentació i un treball digne per a tothom, donant suport als qui ni tan sols tenen un salari mínim i travessen grans dificultats. L'escàndol dels pobles famolencs ens fa mal. Hem de desenvolupar, amb polítiques adequades, l'acollida i la

integració, especialment dels migrants i dels qui viuen com a descartats en les nostres societats. Només invertint en aquestes situacions, amb un desig altruista inspirat per l'amor infinit i misericordiós de Déu, podrem construir un món nou i ajudar a edificar el Regne de Déu, que és un Regne d'amor, de justícia i de pau.

En compartir aquestes reflexions, espero que en el nou any puguem caminar junts, atesorant el que la història ens pot ensenyar. Expresso els meus millors desitjos als caps d'Estat i de Govern, als Responsables de les Organitzacions internacionals i als Líders de les diferents religions. A tots els homes i les dones de bona voluntat desitjo que pugueu construir, dia a dia, com a artesans de pau, un bon any! Que Maria Immaculada, Mare de Jesús i Reina de la Pau, intercedeixi per nosaltres i pel món sencer.

Jornada Mundial del Malalt

MISSATGE DEL SANT PARE FRANCESC PER A LA XXXI JORNADA MUNDIAL DEL MALALT

11 de febrer de 2023

«Ocupa't d'ell».

La compassió com a exercici sinodal de guarició

Benvolguts germans i germanes,

La malaltia forma part de la nostra experiència humana. Però, si es viu en l'aïllament i en l'abandonament, si no va acompanyada de la cura i la compassió, pot arribar a ser inhumana. Quan caminem junts, és normal que algú es trobi malament, que s'hagi d'aturar a causa del cansament o per algun contratemps. És aquí, en aquests moments, quan podem veure com estem caminant: si realment *caminem junts*, o si anem pel mateix camí, però cadascú ho fa pel seu compte, vetllant pels seus interessos i deixant que els altres "se les arreglin". Per això, en aquesta XXXI Jornada Mundial del Malalt, en ple camí sinodal, us convido a reflexionar sobre el fet que és precisament a través de l'experiència de la fragilitat i de la malaltia com podem aprendre a caminar junts segons l'estil de Déu, que és proximitat, compassió i tendresa.

Al llibre del profeta Ezequiel, en un gran oracle que constitueix un dels punts culminants de tota la Revelació, el Senyor diu així: «Jo mateix pasturaré les meves ovelles i jo mateix les duré a reposar. Ho dic jo, el Senyor Déu. Buscaré l'ovella perduda, recolliré l'esgarriada, embenaré la que s'havia trencat i restabliré la malalta [...]. Pasturaré amb justícia el meu ramat» (34,15-16). L'experiència de la pèrdua, de la malaltia i de la debilitat formen part del nostre camí d'una manera natural, no ens exclouen del poble de Déu; al contrari, ens porten al centre de l'atenció del Senyor, que és Pare i no vol perdre cap dels seus fills pel camí. Es tracta, per tant, d'aprendre d'Ell, per a ser veritablement una comunitat que camina unida, capaç de no deixar-se contagiar per la cultura del descart.

L'Encíclica *Fratelli tutti*, com vosaltres sabeu, proposa una lectura actualitzada de la paràbola del bon samarità. La vaig escollir com a eix, com a punt d'inflexió, per a poder sortir de les "ombres d'un món tancat" i "pensar

i gestar un món obert” (cf. n. 56). De fet, hi ha una connexió profunda entre aquesta paràbola de Jesús i les múltiples formes en les que es nega avui la fraternitat. En particular, el fet que la persona colpejada i desposseïda sigui *abandonada* a la vora del camí, representa la condició en la que es deixa a molts dels nostres germans i germanes quan més necessitats estan d’ajuda. No és fàcil distingir quines agressions contra la vida i la seva dignitat provenen de causes naturals i quines, en canvi, provenen de la injustícia i la violència. En realitat, el nivell de les desigualtats i la prevalença dels interessos d’uns quants ja afecten tots els entorns humans, fins al punt que resulta difícil considerar qualsevol experiència com a “natural”. Tot patiment té lloc en una “cultura” i enmig de les seves contradiccions.

Tanmateix, aquí és important reconèixer la condició de solitud, d’abandonament. Es tracta d’una atrocitat que es pot superar abans que qualsevol altra injustícia, perquè, com ens diu la paràbola, tot el que es necessita per eliminar-la és un moment d’atenció, el moviment interior de la compassió. Dos transeünts, considerats religiosos, veuen el ferit i no s’aturen. El tercer, en canvi, un samarità, objecte de menyspreu, va sentir compassió i es va fer càrrec d’aquell foraster en el camí, tractant-lo com un germà. Obrant així, sense ni tan sols pensar-ho, va canviar les coses, va generar un món més fratern.

Germans, germanes, mai no estem preparats per a la malaltia. I, sovint, ni tan sols per admetre l’avenç de l’edat. Tenim por de la vulnerabilitat i la cultura omnipresent del mercat ens empeny a negar-la. No hi ha lloc per a la fragilitat. I, d’aquesta manera, el mal, quan irromp i ens assalta, ens deixa atordits. Pot passar, aleshores, que els altres ens abandonin, o que ens sembli que hem d’abandonar-los, per a no ser una càrrega per a ells. Així comença la solitud, i ens enverina el sentiment amarg d’una injustícia, pel qual fins i tot el Cel sembla tancar-se. De fet, ens costa romandre en pau amb Déu, quan s’arruïna la nostra relació amb els altres i amb nosaltres mateixos. Per això és tan important que tota l’Església, també pel que fa a la malaltia, es confronti amb l’exemple evangèlic del bon samarità, per arribar a convertir-se en un autèntic “hospital de campanya”. La seva missió, sobretot en les circumstàncies històriques que travessem, s’expressa, de fet, en l’exercici de la cura. Tots som fràgils i vulnerables; tots necessitem aquesta atenció compassiva, que sap actuar-se, apropar-se, guarir i aixecar. La situació dels malalts és, per tant, una crida que interromp la indiferència i frena el pas dels que avancen com si no tinguessin germans i germanes.

La Jornada Mundial del Malalt, en efecte, no només convida a la pregària i a la proximitat amb els qui pateixen. També té com a objectiu sensibilitzar el poble de Déu, les institucions sanitàries i la societat civil sobre una nova forma d'avançar junts. La profecia d'Ezequiel, esmentada al principi, conté un judici molt dur sobre les prioritats dels qui exerceixen el poder econòmic, cultural i de govern sobre el poble: «Vosaltres, en canvi, us alimenteu de la seva llet, us vestiu amb la seva llana, mateu les ovelles més grasses, però no pastureu el ramat. En comptes d'enrobar les ovelles febles, curar les malaltes, embenar les que s'han trencat la pota, recollir les dispersades i buscar les que s'han perdut, domineu les ovelles amb violència i amb brutalitat» (34,3-4). La Paraula de Déu és sempre il·luminadora i actual. No només en la seva denúncia, sinó també en la seva proposta. De fet, la conclusió de la paràbola del bon samarità ens suggereix com l'exercici de la fraternitat, iniciat per una trobada de tu a tu, es pot estendre a una cura organitzada. L'hostal, l'hostaler, els diners, la promesa de mantenir-se mútuament informats (cf. Lc 10,34-35): tot això ens fa pensar en el ministeri dels preveres; en la tasca dels agents sanitaris i socials; en el compromís dels familiars i dels voluntaris, gràcies als quals, cada dia, a tot arreu, el bé s'oposa al mal.

Els anys de la pandèmia han augmentat el nostre sentiment de gratitud vers els qui treballen cada dia per la salut i la investigació. Però, d'una tragèdia col·lectiva tan gran, no n'hi ha prou amb sortir honorant-ne uns herois. La COVID-19 va posar a dura prova aquesta gran xarxa de capacitats i de solidaritat, i va mostrar els límits estructurals dels actuals sistemes de benestar. Per tant, és necessari que la gratitud vagi acompanyada d'una recerca activa, a cada país, d'estratègies i de recursos, per tal que a tots els éssers humans se'ls garanteixi l'accés a l'assistència i el dret fonamental a la salut.

«Ocupa't d'ell» (Lc 10,35) és la recomanació del samarità a l'hostaler. Jesús ens ho repeteix també a cadascú de nosaltres, i al final ens exhorta: «Ves, i tu fes igual». Com vaig subratllar a *Fratelli tutti*, «la paràbola ens mostra amb quines iniciatives es pot refer una comunitat a partir d'homes i dones que fan seva la fragilitat dels altres, que no deixen que s'erigeixi una societat d'exclusió, sinó que es fan proïmes i aixequen i rehabiliten el caigut, perquè el bé sigui comú» (n. 67). En realitat, «hem estat fets per a la plenitud que només s'aconsegueix en l'amor. No és una opció possible viure indiferents davant el dolor» (n. 68).

L'11 de febrer de 2023, mirem també al Santuari de Lourdes com una profecia, una lliçó que s'encomana a l'Església en el cor de la modernitat.

No val només el que funciona, ni compten només els que produeixen. Les persones malaltes són al centre del poble de Déu, que avança amb ells com a profecia d'una humanitat en la que tothom és valuós i ningú no ha de ser descartat.

Encomano a la intercessió de Maria, Salut dels malalts, a cadascú de vosaltres, que us trobeu malalts; als qui s'encarreguen d'atendre-us –en l'àmbit de la família, amb la seva feina, en la investigació o en el voluntariat–; i als qui estan compromesos en forjar vincles personals, eclesials i civils de fraternitat. A tots us envio cordialment la meva Benedicció Apostòlica.

Missatge de Quaresma

MISSATGE DEL SANT PARE FRANCESC PER A LA QUARESMA 2023

Ascesi quaresmal, un camí sinodal

Benvolguts germans i germanes,

Els evangelis de Mateu, Marc i Lluc concorden en narrar l'episodi de la Transfiguració de Jesús. En aquest esdeveniment veiem la resposta que el Senyor va donar als seus deixebles quan li van manifestar incomprensió cap a Ell. De fet, poc abans s'havia produït un autèntic enfrontament entre el Mestre i Simó Pere, qui, després de professar la seva fe en Jesús com el Crist, el Fill de Déu, va rebutjar el seu anunci de la passió i la creu. Jesús el va reprendre enèrgicament: «Fuig d'aquí, Satanàs! Em vols fer caure, perquè no penses com Déu, sinó com els homes» (Mt 16,23). I «sis dies després, Jesús prengué Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume, els dugué dalt una muntanya alta» (Mt 17,1).

L'evangeli de la Transfiguració es proclama cada any el segon diumenge de Quaresma. En efecte, en aquest temps litúrgic el Senyor ens pren amb Ell i ens porta a un lloc apartat. Fins i tot quan els nostres compromisos diaris ens obliguin a romandre allí on ens trobem habitualment, vivint una quotidianitat sovint repetitiva i a vegades avorrida, per la Quaresma se'ns convida a "pujar dalt una muntanya alta" amb Jesús, per a viure amb el Poble sant de Déu una experiència particular d'ascesi.

L'ascesi quaresmal és un compromís, animat sempre per la gràcia, per a superar les nostres faltes de fe i les nostres resistències a seguir Jesús en el camí de la creu. Era precisament el que necessitaven Pere i els altres deixebles. Per a aprofundir el nostre coneixement del Mestre, per a comprendre i acollir plenament el misteri de la salvació divina, realitzada en el do total d'ell mateix per amor, hem de deixar-nos conduir per Ell a un lloc desert i elevat, distanciant-nos de les mediocritats i les vanitats. És necessari posar-se en camí, un camí costa amunt, que requereix esforç, sacrifici i concentració, com una excursió per la muntanya. Aquests requisits també són importants per al camí sinodal que, com a Església, ens hem compromès a realitzar. Ens farà bé reflexionar sobre aquesta relació que hi ha entre l'ascesi quaresmal i l'experiència sinodal.

En el “recés” a la muntanya del Tabor, Jesús va portar amb Ell tres deixebles, escollits per a ser testimonis d'un esdeveniment únic. Va voler que aquesta experiència de gràcia no fos solitària, sinó compartida, com ho és, al cap i a la fi, tota la nostra vida de fe. A Jesús hem de seguir-lo junts. I junts, com Església pelegrina en el temps, vivim l'any litúrgic i, en ell, la Quaresma, caminant amb els qui el Senyor ha posat al nostre costat com a companys de viatge. Anàlogament a l'ascens de Jesús i els seus deixebles a la muntanya del Tabor, podem afirmar que el nostre camí quaresmal és “sinodal”, perquè el fem junts pel mateix camí, deixebles de l'únic Mestre. Sabem, de fet, que Ell mateix és *el Camí* i, per això, tant en l'itinerari litúrgic com en el del Sínode, l'Església no fa res més que entrar cada vegada més plenament i profundament en el misteri de Crist Salvador.

I arribem al moment culminant. Diu l'Evangeli que Jesús «es transfigurà davant d'ells. La seva cara es tornà resplendent com el sol, i els seus vestits, blancs com la llum» (Mt17,2). Aquí hi ha el “cim”, la meta del camí. Al final de la pujada, mentre estaven en el lloc més alt de la muntanya amb Jesús, es va concedir als tres deixebles la gràcia de veure'l en la seva glòria, resplendent de llum sobrenatural. Una llum que no procedia de l'exterior, sinó que s'irradiava d'Ell mateix. La bellesa divina d'aquesta visió va ser incomparablement més gran que qualsevol esforç que els deixebles haguessin pogut fer per pujar al Tabor. Com en qualsevol excursió exigent de muntanya, a mesura que es puja és necessari mantenir la mirada fixa en el sender; però el meravellós panorama que es revela al final, sorprèn i fa que valgui la pena. També el procés sinodal sembla sovint un camí ardu, el que a vegades ens pot desanimar. Però el que ens espera al final és sens dubte quelcom meravellós i sorprenent, que ens ajudarà a comprendre millor la voluntat de Déu i la nostra missió al servei del seu Regne.

L'experiència dels deixebles a la muntanya del Tabor es va enriquir encara més quan, al costat de Jesús transfigurat, aparegueren Moisès i Elies, que personifiquen respectivament la Llei i els Profetes (cf. Mt17,3). La novetat de Crist és el compliment de l'antiga Aliança i les promeses; és inseparable de la història de Déu amb el seu poble i revela el seu sentit profund. De manera similar, el camí sinodal està arrelat en la tradició de l'Església i, al mateix temps, obert a la novetat. La tradició és font d'inspiració per a cercar nous camins, evitant les temptacions oposades de l'immobilisme i de l'experimentació improvisada.

El camí ascètic quaresmal, igual que el sinodal, té com a meta una transfiguració personal i eclesial. Una transformació que, en ambdós casos, troba el seu model en la de Jesús i es realitza mitjançant la gràcia del

seu misteri pasqual. Per tal que aquesta transfiguració es pugui realitzar en nosaltres aquest any, voldria proposar dos “camins” a seguir per pujar juntament amb Jesús i arribar amb Ell a la meta.

El primer es refereix a l'imperatiu que Déu Pare va dirigir als deixebles al Tabor, mentre contemplaven Jesús transfigurat. La veu que es va sentir des del núvol estant va dir: «Escolteu-lo»(Mt 17,5). Per tant, la primera indicació és molt clara: escoltar Jesús. La Quaresma és un temps de gràcia en la mesura en què escoltem Aquell que ens parla. I, com ens parla? Abans de tot, en la Paraula de Déu, que l'Església ens ofereix en la litúrgia. No deixem que caigui en sac foradat. Si no podem participar sempre en la Missa, meditem les lectures bíbliques de cada dia, fins i tot amb l'ajuda d'internet. A més de parlar-nos en les Escriptures, el Senyor ho fa a través dels nostres germans i germanes, especialment en els rostres i les històries dels qui necessiten ajuda. Però voldria afegir també un altre aspecte, molt important en el procés sinodal: escoltar Crist passa també per l'escolta als nostres germans i germanes en l'Església; aquesta escolta recíproca que en algunes fases és l'objectiu principal, i que, de totes maneres, sempre és indispensable en el mètode i l'estil d'una Església sinodal.

En escoltar la veu del Pare, «els deixebles, esglaiats, es prosternaren de front a terra. Jesús, s'acostà, els tocà i els digué: “Aixequen-vos, no tingueu por”. Ells alçaren els ulls i no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol» (Mt 17,6-8). Heus ací la segona indicació per a aquesta Quaresma: no refugiar-se en una religiositat feta d'esdeveniments extraordinaris, d'experiències suggestives, per por d'afrontar la realitat amb les seves fatigues quotidianes, les seves dificultats i les seves contradiccions. La llum que Jesús mostra als deixebles és un avenç de la glòria pasqual i hem d'anar cap a ella, seguint-lo “només a Ell”. La Quaresma està orientada a la Pasqua. El “recés” no és un fi en si mateix, sinó que ens prepara per a viure la passió i la creu amb fe, esperança i amor, per arribar a la resurrecció. De la mateixa manera, el camí sinodal no ens ha de fer creure en la il·lusió que hem arribat quan Déu ens concedeix la gràcia d'algunes experiències fortes de comunió. També allí el Senyor ens repeteix: «Aixequen-vos, no tingueu por». Baixem a la plana i que la gràcia que hem experimentat ens sostingui per a ser artesans de la sinodalitat en la vida ordinària de les nostres comunitats.

Benvolguts germans i germanes, que l'Esperit Sant ens animi durant aquesta Quaresma en la nostra escalada amb Jesús, perquè experimentem la seva resplendor divina i així, enfortits en la fe, prosseguim junts el camí amb Ell, glòria del seu poble i llum de les nacions.

Província
Eclesiàstica de
Barcelona

Província Eclesiàstica de Barcelona

MN. DAVID ABADÍAS I AURÍN, NOU BISBE AUXILIAR DE BARCELONA

Al migdia del dimarts 14 de febrer de 2023, la Santa Seu ha fet públic que el papa Francesc ha nomenat bisbe auxiliar de Barcelona el prevere David Abadías i Aurín.

L'ordenació episcopal tindrà lloc el 25 de març, a la basílica de la Sagrada Família de Barcelona.

El **Dr. David Abadías i Aurín** va néixer a Barcelona el 31 de juliol de 1973. És llicenciat en Teologia, especialitat Sagrada Escripura, per la Facultat de Teologia de Catalunya, i en Història de l'Església per la Facultat d'Història Eclesiàstica de la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma. És doctor en Història de l'Església per la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma.

El bisbe auxiliar electe de Barcelona va rebre l'ordenació sacerdotal el 13 de desembre de 1998. Va ser adscrit a la parròquia de Santa Maria de Caldes de Montbui i vicari de Sant Esteve de Granollers. Amb la creació de la diòcesi de Terrassa l'any 2004 hi quedà incardinat. En l'actualitat, és arxipreste de Mollet del Vallès (Bisbat de Terrassa) i rector de la parròquia de Sant Vicenç (Mollet del Vallès, Bisbat de Terrassa). Ha estat amb anterioritat rector de la parròquia de Sant Joan Baptista de Matadepera i de la de Sant Faust de Sant Fost de Campsentelles i administrador parroquial de Sant Cristòfol de Lliçà de Vall.

Ha estat degà de la Facultat Antoni Gaudí d'Història, Arqueologia i Arts Cristianes (FHEAG) des de l'any 2016 fins al 2022; professor d'Història de l'Església medieval (FTC i FHEAG) de Metodologia i fonts Històriques (FHEAG) i de Cultura i Cristianisme a l'edat moderna i contemporània (FHEAG). Ha estat el Cap del Departament d'Història de l'Església de la

FTC (fins 2014), i cap de Publicacions de la FTC i de la FHEAG, a més de coordinador acadèmic de la FHEAG (fins 2016).

Ha publicat *Breu història de l'Església a l'edat mitjana* (Instrumenta 1), Barcelona: Facultat d'Història de l'Església, Arqueologia i Arts cristianes Antoni Gaudí – Facultat de Teologia de Catalunya, 2015. I *Los teólogos españoles en el reino de María I Tudor de Inglaterra. La influencia de cuatro teólogos españoles durante el reino de María I Tudor de Inglaterra (1553-1558): fray Bartolomé de Carranza, fray Alfonso de Castro, fray Bernardo de Fresneda y fray Pedro de Soto* (Studia Historica Tarraconensia 1), Barcelona: Facultat d'Història de l'Església, Arqueologia i Arts cristianes Antoni Gaudí – Facultat de Teologia de Catalunya, 2015.

Conferència Episcopal Espanyola

Conferència Episcopal Espanyola

Presentación del Instrumento de trabajo pastoral sobre persona, familia y sociedad

El arzobispo de Valladolid, *Mons. Luis Argüello*, presenta en rueda de prensa, el viernes 13 de enero de 2023, el documento «El Dios fiel mantiene su alianza» (DT 7,9), que se aprobó en la *Asamblea Plenaria de noviembre de 2022*. Se trata de un Instrumento de trabajo pastoral sobre persona, familia y sociedad que se ofrece a la Iglesia y a la sociedad española desde la fe en Dios y la perspectiva del bien común.

Una reflexión compartida para estimular la reflexión y el diálogo

El texto que se ha presentado tiene como propuesta compartir sus reflexiones con los miembros de la Iglesia y con la sociedad española, partiendo de la mirada sobre la actual situación cultural, social y política. Su intención, según se señala en la presentación, es estimular la reflexión y el diálogo sobre asuntos de especial importancia para la vida eclesial y social.

No se trata, por tanto, de un nuevo documento doctrinal o pastoral de la Conferencia Episcopal, sino de una invitación a la reflexión por parte de todos, en un momento de convergencia de múltiples acontecimientos, políticos, económicos y culturales expresión de una gran transformación que afecta a la trasmisión de la fe y a la convivencia en nuestra sociedad.

Abordar los asuntos de manera conjunta

Habitualmente, la respuesta a cada iniciativa o hecho social se realiza aisladamente, sin tener en cuenta su relación interna con otros hechos. En una situación conocida como «cambio de época» –cambios económicos, sociales, políticos y culturales– que afecta de forma interconectada al ser

(antropología), al amar (familia), al hacer (trabajo) y a nuestra forma de situarnos en el tiempo (historia), conviene abordar los asuntos de manera conjunta, desde la reflexión, para poder responder adecuadamente.

Por eso, la reflexión que propone quiere ser «católica», es decir integral e integradora de tantos asuntos que, al haberse tratado de manera aislada, y, a veces, hasta enfrentada, han contribuido a fomentar, más si cabe, una comprensión de la persona y de la sociedad sin vínculos fundantes.

La desvinculación respecto del propio cuerpo, de la realidad, de los otros y de Dios es el resultado del elogio desmedido de la autosuficiencia e independencia de los individuos como propuesta de vida plena. Ante esta desvinculación, el texto pone el acento en el vínculo o alianza que Dios sella con la humanidad; en la alianza matrimonial y en las alianzas entre las personas y los pueblos. Todo ello iluminado en la Alianza nueva y eterna de Jesucristo que ofrece a la historia esperanza.

Escucha mutua y de diálogo más allá de las propias convicciones religiosas

Con estas reflexiones, la Iglesia busca iniciar una conversación abierta con personas y grupos de la sociedad en un ejercicio de escucha mutua y de diálogo más allá de las propias convicciones religiosas.

Estas reflexiones quieren también animar la presencia pública de los católicos en los ambientes e instituciones de los que forman parte y ayudar a abrir un proceso de diálogo y discernimiento en diversos ambientes e instituciones (comunidades cristianas, Acción Católica, consejo de estudios y proyectos, universidades católicas, semanas sociales, medios de comunicación social, etc.), así como en otros grupos sociales que quieran unirse a esta reflexión.

Se trata, por ello, de un texto «incompleto», abierto y a la espera de aportaciones que, continuando lo impulsado en el *Congreso de Laicos* y en el *Itinerario sinodal*, ayuden a «completarlo».

Nota de la Subcomisión Episcopal para la Familia y la Defensa de la Vida

Ante la resolución del Tribunal Constitucional, la Subcomisión Episcopal para la Familia y Defensa de la Vida de la CEE señala:

Después de 13 años el **Tribunal Constitucional** ha rechazado la ponencia que declaraba inconstitucional la “Ley Orgánica 2/2010 de salud sexual y reproductiva y de la interrupción voluntaria del embarazo”, y ha pedido una nueva ponencia.

Esta decisión permitirá entender el aborto como un derecho, declarando constitucional que haya seres humanos que no tienen derechos, y avalando de este modo una ley ideológica, anticientífica y que promueve la desigualdad.

1. **Ley ideológica.** Esta resolución permitirá determinar, en nombre del materialismo más radical, **la eliminación de los seres humanos en la primera etapa de su vida.** Es triste que la legislación y la política instauren un darwinismo social al servicio del neocapitalismo más salvaje, en vez de buscar el bien común y la defensa de los más débiles.
2. **Ley acientífica.** Recientemente hemos afirmado en el documento El Dios fiel mantiene su alianza que “desde la aprobación del aborto en 1985, los conocimientos sobre el ADN, las ecografías 3D, 4D y 5D permiten afirmar aún con más contundencia que **negar que existe una nueva vida en el seno de una mujer embarazada desde la concepción es irracional**, y afirmar que un supuesto «derecho a decidir sobre el propio cuerpo», una falacia. Si el mundo sigue profundizando en el paradigma ecológico de los cuidados, algún día lloraremos los millones de víctimas que nunca pudieron siquiera ver la luz ni darnos su luz”.
3. **Ley que promueve la desigualdad**, ya que permite que los niños con Síndrome de Down sean abortados hasta los cinco meses y medio. De este modo, **el Tribunal Constitucional**, que debería ser el garante último de los derechos fundamentales, **permitirá atentar contra la vida humana y contra la igualdad de todos.** Ante esta decisión, queremos recordar que la vida humana es un don de Dios, de manera que nadie puede disponer de la vida de otro ser humano. “La vida humana es sagrada e inviolable en cada momento de su existencia, también en el inicial que precede al nacimiento. El hombre, desde el seno materno, pertenece a Dios que lo escruta y conoce todo, que lo forma y lo plasma con sus manos, que lo ve mientras es

todavía un pequeño embrión informe y que en él entrevé el adulto de mañana, cuyos días están contados y cuya vocación está ya escrita en el «libro de la vida»” (San Juan Pablo II, *Evangelium Vitae* n° 61).

La historia nos enseña que cada vez que el ser humano se ha cuestionado la dignidad o el valor de ciertas vidas humanas, por distintos motivos, como por ejemplo la raza, el color de la piel o las creencias, se ha equivocado gravemente. Del mismo modo, es un lamentable error cuestionar la dignidad de la vida humana en función de la edad.

Como Iglesia, solo podemos ser voz de los sin voz, haciendo resonar el grito silencioso de tantas vidas humanas que claman desde el seno de sus madres, pidiendo justicia para que se respete su derecho a vivir. **Esto no significa en ningún sentido abandonar a las mujeres que tienen problemas para seguir adelante con su embarazo. Al contrario, queremos estar a su lado, acogiéndolas y ofreciéndoles una ayuda integral.** A su vez, nos dirigimos a aquellas mujeres que han abortado voluntariamente, con el deseo de recordarles que, en el rostro misericordioso de Jesús, encontrarán consuelo y esperanza.

Pedimos a las distintas administraciones que, **en lugar de proclamar el derecho al aborto, promuevan iniciativas que ayuden a la mujer a vivir su maternidad**, evitando ser abocada al aborto.

Como dice San Juan Pablo II en *Evangelium Vitae*: “el Evangelio de la vida no es exclusivamente para los creyentes: es para todos. El tema de la vida y de su defensa y promoción no es prerrogativa única de los cristianos. Aunque de la fe recibe luz y fuerza extraordinarias, pertenece a toda conciencia humana que aspira a la verdad y está atenta y preocupada por la suerte de la humanidad. En la vida hay seguramente un valor sagrado y religioso, pero de ningún modo interpela sólo a los creyentes: en efecto, se trata de un valor que cada ser humano puede comprender también a la luz de la razón y que, por tanto, afecta necesariamente a todos”.

Que Santa María interceda para que anunciemos con firmeza y amor a los hombres de nuestro tiempo el Evangelio de la Vida.

Mons. D. José Mazuelos Pérez, obispo de Canarias. Presidente de la Subcomisión Episcopal para la Familia y la Defensa de la Vida
 Mons. D. Ángel Pérez-Pueyo, obispo de Barbastro-Monzón
 Mons. D. Santos Montoya Torres, obispo de Calahorra y La Calzada-Logroño
 Mons. D. Francisco Gil Hellín, arzobispo emérito de Burgos
 Mons. D. Juan Antonio Reig Pla, obispo emérito de Alcalá de Henares

NOTA DE PRENSA EN RELACIÓN A LA PRESENTACIÓN DE LA MEMORIA DE FISCALÍA

Ante las palabras del Fiscal General del Estado, Álvaro García Ortiz, en su comparecencia de hoy en el Senado y la información atribuida a fuentes de la fiscalía por el periódico El País, la Conferencia Episcopal Española (CEE) desea manifestar que:

La CEE y las diócesis españolas mantienen una decidida relación de colaboración con la Justicia, y en concreto, con la Fiscalía, dentro de los límites que la propia Ley permite.

La CEE remitió a la fiscalía, los relatos sobre denuncias de abusos recibidos por El País para que pudiera investigar los hechos denunciados por este periódico.

La Fiscalía solicitó a las diócesis “información sobre las denuncias o testimonios recabados desde la oficina de asistencia a las víctimas relativos a la comisión de delitos contra la libertad sexual contra menores de edad”. A la vista de las funciones recogidas en el Estatuto orgánico del ministerio fiscal, produce extrañeza esta solicitud del Fiscal General.

En cualquier caso, las diócesis, en la línea de lo reiterado por la Santa Sede en numerosas ocasiones, comunican a las fiscalías las denuncias de menores de edad recabadas en las Oficinas en cuanto tienen conocimiento de ellas.

Las denuncias o testimonios recabados de menores en las oficinas ya se han remitido a la Fiscalía en la forma prevista por la Ley.

Además, quiere reiterar su disposición absoluta a colaborar en el esclarecimiento de todos los casos y hace un llamamiento a todos los poderes del Estado a trabajar conjuntamente en favor de todas las víctimas.

Madrid, 16 de febrero de 2023

Sumari

ESGLÉSIA DIOCESANA

Bisbe diocesà

Decrets	5
Comunicacions.....	7
Aneu mar endins	10
Activitats del Sr. Bisbe	22

Secretaria General i Cancelleria

Comunicacions.....	26
--------------------	----

Vida diocesana

Crònica del Consell Presbiteral	27
Crònica del Consell Pastoral Diocesà.....	29
Crònica diocesana	31
Aportacions diocesanes a la fase continental del Sínode.....	35
Delegacions	38

SANTA SEU

Sant Pare

Jornada Mundial de la Pau.....	43
Jornada Mundial del Malalt.....	48
Missatges de Quaresma	52

PROVÍNCIA ECLESIASTICA DE BARCELONA

Mn. David Abadías i Aurín, nou bisbe auxiliar de Barcelona.....	57
---	----

CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA

Presentación del instrumento de trabajo pastoral sobre persona, familia y sociedad.....	61
Nota de la Subcomisión Episcopal para la Familia y la Defensa de la Vida	63
Nota de prensa en relación a la presentación de la memoria de fiscalía	65

Subscripció anual: 35 €

Exemplar solt: 8 €

*El preu de la subscripció comprèn només l'edició del
«Butlletí del Bisbat de Terrassa» de l'any en curs*

